

Sygn. akt VIII C 2777/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko K. N.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej K. N. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. kwotę 870,44 zł. (osiemset siedemdziesiąt złotych czterdzieści cztery grosze) z ustawowymi odsetkami, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia 25 listopada 2014 roku do dnia zapłaty,
2. nie obciąża pozwanej kosztami procesu.

Sygn. akt VIII C 2777/15

UZASADNIENIE

W dniu 24 listopada 2014 roku powód (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany S. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanej K. N. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 870,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 19 lutego 2008 r. K. N. zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę o przyznanie limitu kredytowego. Na dzień cesji wierzytelności pozwana skorzystała z przyznanego limitu kredytowego w wysokości 313,23 zł. W dniu 27 czerwca 2014 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności przysługującej wobec pozwanej w wysokości 854,15 zł. Na powyższą kwotę składa się 313,23 zł. tytułem należności głównej, 50,67 zł. tytułem odsetek umownych, 204,52 zł. tytułem odsetek karnych oraz 285,73 zł. tytułem kosztów. Dochodzona przez powoda kwota 870,44 zł. obejmuje jeszcze odsetki ustawowe od należności głównej za okres od 1 lipca 2014 r. do dnia wniesienia pozwu w wysokości 16,29 zł.

(pozew k. 2- 6)

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z uwagi na to, że powód dochodził roszczeń, które stały się wymagalne wcześniej niż trzy lata przed wniesieniem pozwu.

(postanowienie k. 7)

W dniu 28 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał pozwanej, aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 870,44 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 25 listopada 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 205,28 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

(nakaz zapłaty k. 69)

Od powyższego orzeczenia pozwana, reprezentowana przez opiekuna prawnego ustanowionego dla osoby całkowicie ubezwłasnowolnionej, złożyła sprzeciw, którym zaskarżyła w całości nakaz zapłaty, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. W uzasadnieniu pozwana stwierdziła, że powód nie wykazał, iż umowa cesji dotyczyła wierzytelności objętej powództwem, a także, że zawiadomił pozwaną o przeniesieniu wierzytelności. Ponadto strona powodowa nie przedstawiła dowodów pozwalających na weryfikację prawidłowości wyliczenia odsetek oraz podstaw naliczania odsetek umownych obok odsetek ustawowych. W ocenie K. N. do roszczenia powoda ma zastosowanie 3 letni okres przedawnienia w związku z czym roszczenie objęte pozwem przedawniło się najpóźniej 20 kwietnia 2013 r. licząc 3 lata od daty wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego. Na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów opiekun prawny pozwanej wniósł o nieobciążanie jej kosztami procesu z uwagi na trudną sytuację majątkową.

(sprzeciw k. 83- 87)

Pismem z dnia 7 października 2015 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Odnosząc się do zarzutów strony pozwanej, pełnomocnik powoda wskazał, że to na K. N., jako stronie pozwanej ciąży obowiązek wykazania, że dokonała spłaty wykorzystanego limitu kredytowego. Co do zarzutu przedawnienia roszczenia pełnomocnik powoda podniósł, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 1 marca 2010 r. W dniu 28 lipca 2010 r. sąd nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, który stał się podstawą do wszczęcia egzekucji komorniczej przez komornika sądowego P. P.. Co prawda postępowanie egzekucyjne zostało umorzone w dniu 7 stycznia 2011 r., jednak rok później pierwotny wierzyciel ponownie złożył wniosek o wszczęcie egzekucji komorniczej prowadzonej przez komornika sądowego A. P.. Drugie postępowanie egzekucyjne zostało umorzone w dniu 17 lipca 2012 r. W przedmiocie zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej, strona powodowa wskazała, że złożyła umowę przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r., załącznik do umowy zawierający listę wierzytelności będących przedmiotem sprzedaży oraz oświadczenie pierwotnego wierzyciela o zapłacie ceny.

(pismo procesowe k. 103- 109)

Na terminie rozprawy w dniu 3 marca 2016 roku i 19 maja 2016 r. pełnomocnik powoda nie stawił się. Natomiast opiekun prawny pozwanej wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc dotychczasowe zarzuty. W ocenie strony pozwanej, powód nie udowodnił, że doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia, gdyż przeciwko pozwanej toczyło się kilka postępowań egzekucyjnych, a ze złożonych przez powoda postanowień o umorzeniu postępowań egzekucyjnych nie wynika, aby zostały wszczęte na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...). Opiekun prawny pozwanej nie kwestionował wysokości dochodzonego roszczenia w zakresie należności głównej, odsetek umownych i karnych. Natomiast zakwestionował wysokość kosztów postępowania egzekucyjnego (285,37 zł.), podnosząc, że nie zostały udowodnione.

(protokół rozprawy k. 119- 120, k.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lutego 2008 r. K. N. zawarła z (...) Bank S.A. we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej Maxima (...) nr (...), na mocy której, pierwotny wierzyciel udzielił pozwanej limitu kredytowego do kwoty 500 zł.

(umowa o przyznanie limitu kredytowego k. 25- 26)

W dniu 27 czerwca 2014 r. (...) Bank (...) S.A. we W. zawarł z (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany S. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności obejmującą m. in. wierzytelność przysługującą wobec K. N..

(umowa przelewu wierzytelności k. 27- 41, załącznik k. 42, k. 114- 115)

W dniu 20 kwietnia 2010 r. (...) Bank S.A. we W. wystawił przeciwko K. N. bankowy tytuł egzekucyjny obejmujący zobowiązanie z umowy o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej Maxima (...) nr (...) w kwocie 570,98 zł.

(bankowy tytuł egzekucyjny k. 65)

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2010 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu przez (...) Bank S.A. we W. przeciwko K. N. z tytułu zobowiązania wynikającego z umowy o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej Maxima (...) nr (...).

(postanowienie k. 67)

Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2011 r. komornik sądowy P. P. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku (...) Bank S.A. przeciwko K. N., z uwagi na złożenie wniosku przez wierzyciela o umorzenie postępowania egzekucyjnego.

(postanowienie o umorzeniu postępowania k. 110)

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2012 r. komornik sądowy A. P. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku (...) Bank S.A. przeciwko K. N. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(postanowienie o umorzeniu postępowania k. 111- 112)

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2010 r. Sąd Okręgowy w Łodzi postanowił ubezwłasnowolnić całkowicie K. N. z powodu zaburzeń psychicznych.

(postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi k. 88)

M. H. jest opiekunem prawnym całkowicie ubezwłasnowolnionej K. N..

(zaświadczenie k. 81)

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz na podstawie dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że pozwana zawarła z (...) Bank S.A. we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej Maxima (...) nr (...). Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia opisaną umowę, jak również wskazanej przez stronę powodową daty wymagalności objętego umową roszczenia. Opiekun prawny pozwanej nie kwestionował również wysokości dochodzonego roszczenia w zakresie należności głównej, odsetek umownych i karnych. W konsekwencji wysokość dochodzonej kwoty w powyższym zakresie Sąd uznał za bezsporną, jednocześnie przyjmując, że powód przedkładając opisane dokumenty udowodnił zadłużenie pozwanej w wysokości w nich wskazanej. Natomiast strona pozwana zakwestionowała wysokość kosztów postępowania egzekucyjnego (285,37 zł.), podnosząc, że nie zostały udowodnione.

W ocenie Sądu podniesiony przez stronę pozwaną zarzut braku legitymacji procesowej czynnej okazał się bezzasadny. W przedmiotowej sprawie powód (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany S. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wykazał swoje uprawnienie do wszczęcia przedmiotowego procesu. Powód przedstawił zawartą w dniu 27 czerwca 2014 r. z (...) Bank (...) S.A. we W. (czyli następcą prawnym (...) Bank S.A. we W.) umowę przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem w postaci wykazu wierzytelności, obejmującym wierzytelność przysługującą wobec K. N.. W ten sposób powód udowodnił, że skutecznie nabył wierzytelność względem K. N. od pierwotnego wierzyciela wynikającą z zawartej przez pozwaną z (...) Bank S.A. we W. umowy z dnia 19 lutego 2008 r.

Podobnie Sąd ocenił drugi zarzut zgłoszony przez opiekuna prawnego pozwanej, a mianowicie zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. W myśl przepisu art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata. Nie ulega wątpliwości, że zobowiązanie pozwanej wobec pierwotnego wierzyciela, (...) Bank S.A. we W. wynikające z umowy o przyznanie limitu kredytowego i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej, jest świadczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wobec tego termin przedawnienia roszczenia wynosi 3 lata. W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W przypadku roszczenia powoda należy przyjąć za twierdzeniem strony powodowej, że roszczenie wynikające z umowy zawartej w dniu 19 lutego 2008 r. stało się wymagalne z dniem 1 marca 2010 r.

Termin przedawnienia uległ przerwaniu, gdyż w dniu 20 kwietnia 2010 r. (...) Bank S.A. we W. wystawił przeciwko K. N. bankowy tytuł egzekucyjny obejmujący zobowiązanie z umowy o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej Maxima (...) nr (...) w kwocie 570,98 zł., na który postanowieniem z dnia 28 lipca 2010 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt. 1 kc bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Z kolei art. 124 § 1 kc stanowi, że po każdym przerwaniu przedawnienie biegnie na nowo. Zatem od dnia 28 lipca 2010 r. termin przedawnienia zaczął biec ponownie. Nie można się zgodzić z twierdzeniem opiekuna prawnego pozwanej, że powód nie udowodnił, iż na skutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanej, nie doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia. Na rozprawie w dniu 3 marca 2016 r. opiekun prawny pozwanej podniósł, że z uwagi na to, iż przeciwko pozwanej toczyło się kilka postępowań egzekucyjnych, to ze złożonych przez powoda postanowień o umorzeniu postępowań egzekucyjnych nie wynika, aby zostały wszczęte na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...). Powyższe twierdzenie jest zasadne jedynie w przypadku postanowienia z dnia 7 stycznia 2011 r. wydanego przez komornika sądowego P. P.. Jednak z treści zarządzenia widniejącego pod postanowieniem z dnia 17 lipca 2012 r. wydanym przez komornika sądowego A. P. umarzającego postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku (...) Bank S.A. przeciwko K. N. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji wynika jasno, że zwrotowi podlegał właśnie tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, bieg terminu przedawnienia roszczenia uległ co najmniej dwukrotnemu przerwaniu, raz poprzez nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w dniu 28 lipca 2010 r. i po raz drugi poprzez umorzenie postępowania egzekucyjnego w dniu 17 lipca 2012 r. Tymczasem powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone w dniu 24 listopada 2014 r., czyli przed upływem terminu trzech lat od daty drugiego przerwania biegu terminu przedawnienia.

Całość powyższych rozważań daje asumpt do wniosku, iż powód udowodnił żądanie pozwu. W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 870,44 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze trudną sytuację życiową, majątkową i zdrowotną pozwanej. Wymienione okoliczności, zdaniem Sądu, oceniane przez pryzmat zasad współżycia społecznego, uzasadniają odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Powód wygrał proces w całości. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, pozwana winna byłaby stronie powodowej pełne koszty poniesione w celu dochodzenia jej praw.

Zgodnie z treścią przepisu art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu taki właśnie szczególny wypadek zachodzi w stosunku do K. N..

Wskazany przepis pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu. Do kręgu wypadków szczególnie uzasadnionych należą zarówno okoliczności związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Do pierwszych zaliczane są między innymi sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń. Drugie natomiast wyznacza sytuacja majątkowa i życiowa strony. Wskazać przy tym należy, że całokształt okoliczności, które mogłyby uzasadniać zastosowanie tego wyjątku, powinien być oceniony z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 2013-11-27, sygn. akt I ACa 725/13; postanowienie SN z dnia 2013-10-24, sygn. akt IV CZ 61/13).

K. N. przebywa w Domu Pomocy Społecznej. Jedyne źródło dochodu pozwanej stanowi renta rodzinna w wysokości 384,26 zł. Powyższe okoliczności uzasadniają odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu i przemawiają za odstąpieniem od obciążenia pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu należnych stronie przeciwnej, która w całości wygrała sprawę.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.